

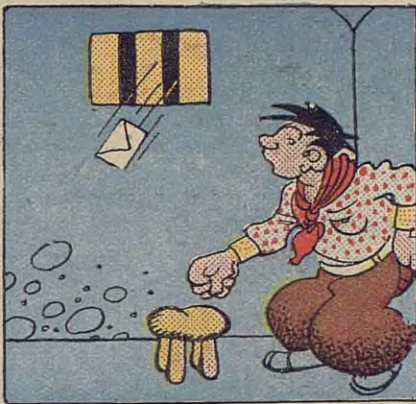

SUPLEMENT IL·LÚSTRAT D'«EN PATUFET»

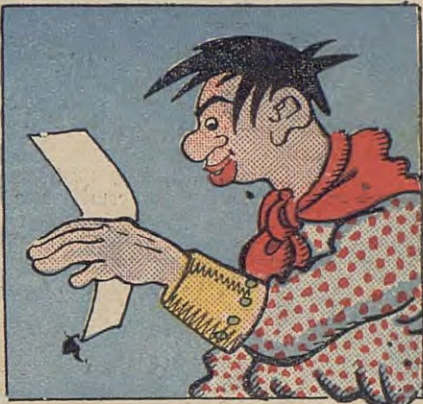
Fuga esguerrada

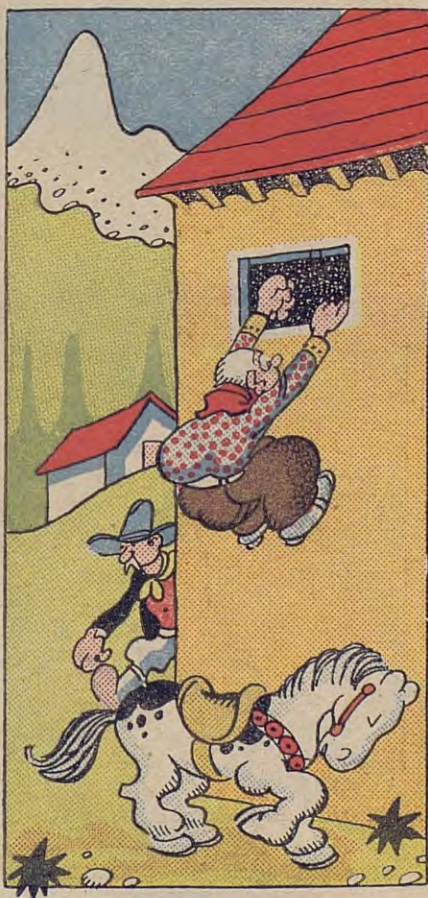
El bandit Jasomakí
l'han tancat a la cangri.

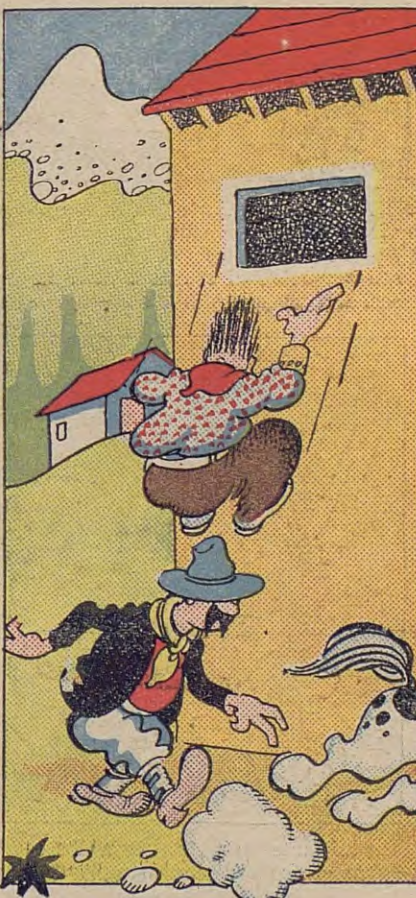
Ara una lletra ha rebut
i la llegeix al minut:

«Llima la reixa, i avall!
Tens preparat un cavall.»

Mentre el bandit es llençava,
per allà el xerif passava.

Fuig el cavall esverat
i el xerif l'ha reemplaçat.

Quan el bandit ha caigut
de sorpresa queda mut.

El torna a la presó
amb lligams de precaució.

La pensada d'en Cristòfor

En Cristòfor tenia la mandra tan arrapada a l'esquena, que sempre rumiava què podria fer per estalviar-se de treballar.

Un dia, després d'haver llaurat l'hort, començà a cavilar com s'ho faria per no haver d'ajupir-se a sembrar-lo.

Mentre se n'anava cap a dinar, va passar el correu aeri, i en Cristòfor va tenir la gran idea.

Agafà el sac de les llavors que tenia de sembrar, i ajuntant-hi una lletra amb instruccions, el va portar a càl recader de Barcelona.

Aquest, en portar el sac al camp d'aviació del Prat, va dir al pilot:
—M'ha dit en Tòfol que, quan passés per sobre el seu hort de Vilason-sos, li tireu aquestes llavors.

Al dia següent, en aparèixer l'avió, en Cristòfor ja era a l'hort fent senyals amb una bandera vermella.

L'avió anà planejant per sobre de l'hort, i quan era sobre el cap d'en Cristòfor, el pilot deixà anar el sac de llavors...

...amb tanta punteria, que anà a caure sobre el front d'en Cristòfor, que no va tenir temps ni de dir: —Gràcies.

—Vaja: Fet i fet, hauria anat millor que hagués fet la sembra jo mateix. Això de l'aviació encara no està prou perfeccionat.

Etcètera

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

L'Alcalde de Viladegats fou avisat que venia el diputat a visitar el districte.

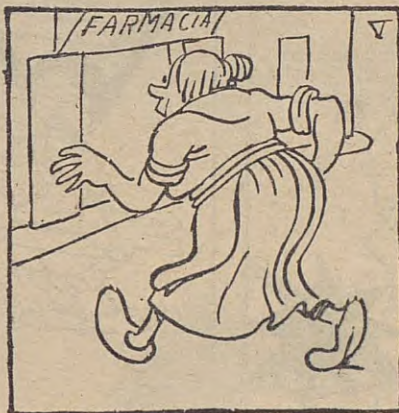
Decidit a obsequiar-lo com calia, cridà la seva cuinera i li recomanà que fes un bon dinar.

—Sobretot—digué—bona escudella, amb botifarra, pilota, gallina i etcètera...—

La minyona, que no sabia llatí, quedà tota preocupada. ¿Què seria allò de l'etcètera?

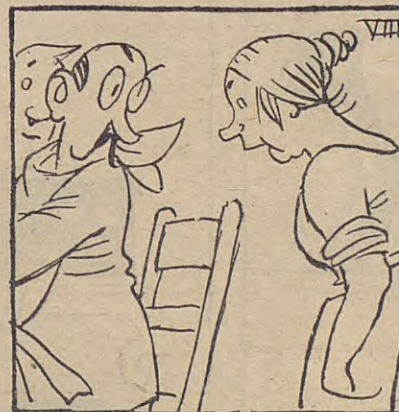
I ho anà a consultar amb l'apotecari, que era el savi del poble.

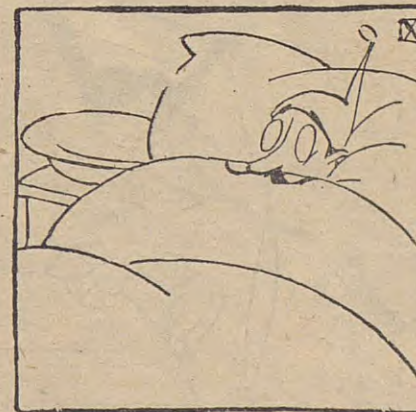
¿Què vol dir etcètera?—féu aquest, que era molt burleta. —Etcètera, en llatí, vol dir la cua del ruc...

El diputat, dinant a casa l'alcalde, trobà a la carn d'olla un tall molt saborós. —¿Què és això?—preguntà amb interès.

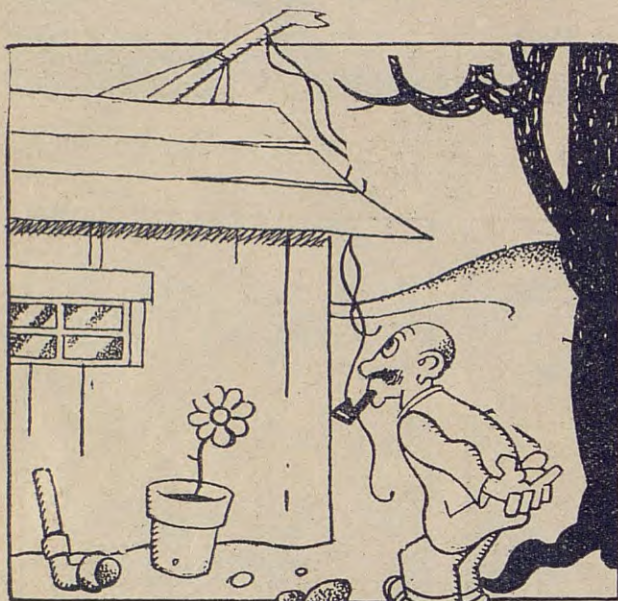

L'alcalde no ho sabia i cridà la cuinera. —Noia, quin tall és aquest que menja el senyor Diputat? —Es l'etcètera—respongué la moixa.

—¿L'etcètera?—féu el diputat rient. —¿I què és l'etcètera? —Tan savi que és vostè i no ho sap!—exclamà la noia. És la cua del ruc!— El diputat encara està malalt.

Radio-perruca

Don Pere està amoinat,
puix l'antena s'ha trencat.

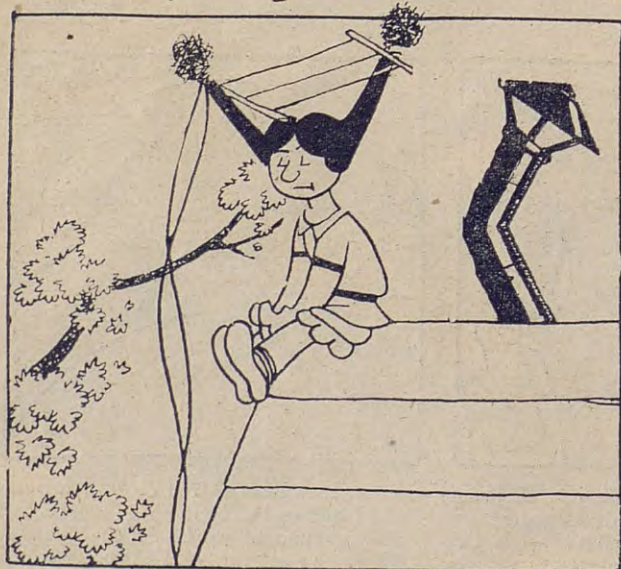
Les cues d'aquesta nena
substituiran l'antena.

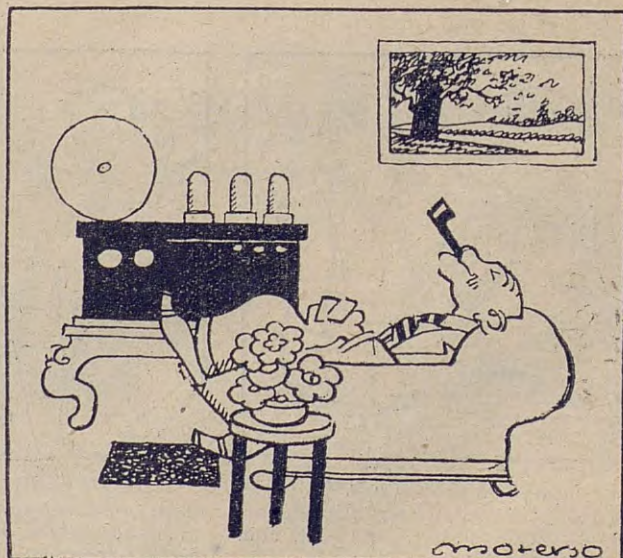
Amb un conte horripilant
en l'aire les va aixecant.

L'antena hi ha col·locat
sense gran dificultat.

Llavors, dalt de la teulada,
Don Pere l'ha col·locada.

I amb molta satisfacció
escolta tota estació.

moreno

Uns comptes clars

—Sembla mentida que tot el dia estiguis sense fer res! ¿Per què no cerques una ocupació?

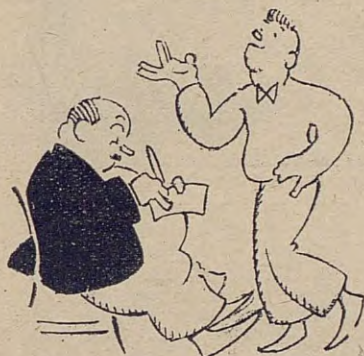

—Es inútil; no em queda temps per treballar.

—No comprenc... el dia té vint-i-quatre hores.

—Sí, però de les 24 hores se n'han de descomptar 8 per dormir i 8 per descansar, ¿no és això?

—Doncs agafa un llapis i treu el compte: Aquest any té 366 dies; si es dorm 8 hores per dia, ¿quants componen?

—122, justos.

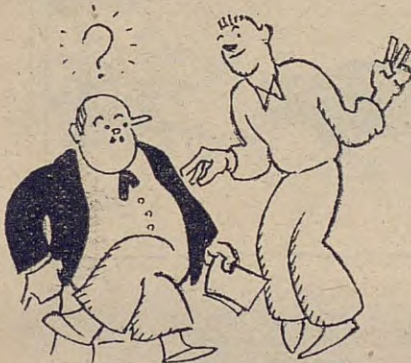
—Per consegüent, queden 244 dies; d'aquí se n'han de restar altres 8 hores diàries per descansar, o sigui 122 dies més; ¿no és això?

—Sí.

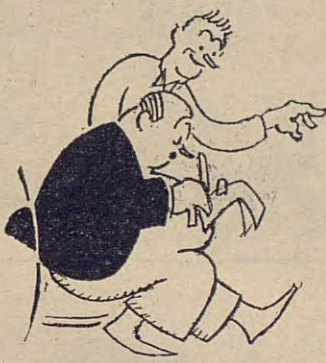
—També hi ha 52 diumenges que, agregats als 122 dies de descans, fa un total de 174. Resta'ls dels 244.

—244 menys 174 = 70.

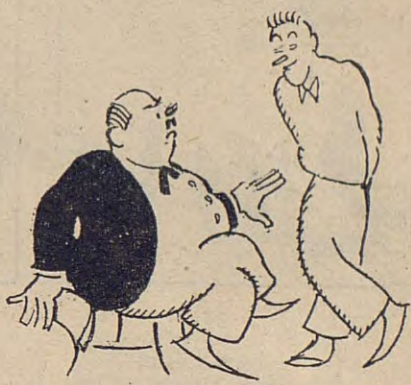
—Queden, doncs, 70 dies. S'han de restar també els dissabtes anglesos, que són altres 52 mitjos dies.

—En total 26 dies.

—Si restem 26 de 70, queden 44. Ara, suposa que ens donen hora i mitja diària per menjar; ¿quants dies componen aquestes hores?

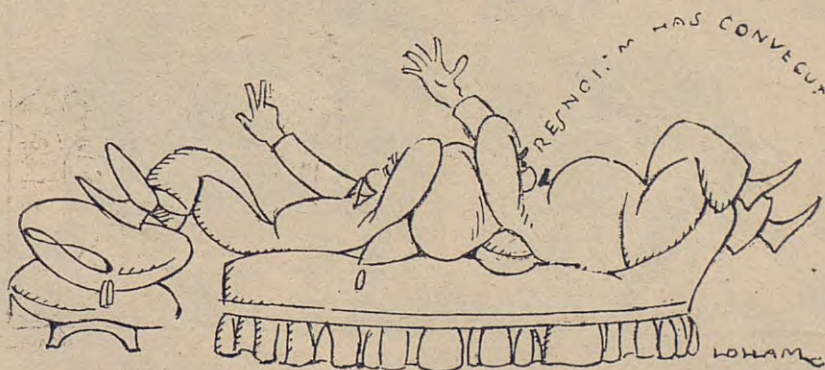
—28 dies.

—Si de 44 en restem 28, queden 16. Si l'aritmètica no ens enreda, queden, doncs, 16 dies a l'any per treballar, no?

—Ara bé; dues setmanes a l'any de vacances no són una gran cosa; queden, doncs, dos dies hàbils per treballar...

—...Un d'aquests és sempre el meu Sant, i és natural que el celebri fent festa, i l'altre... el dedico a meditar que en són de ximplers els que s'em-

penyen en treballar més de l'indicat en les xifres anteriors.

—Res, noi, no continuis, sóc dels teus.

La lletera

(de La Fontaine)

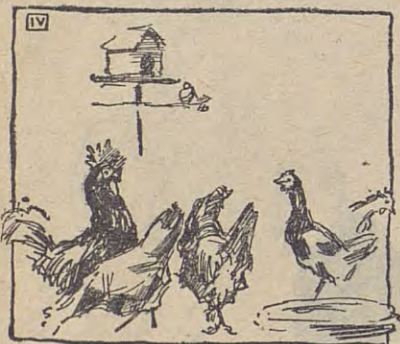

I
La noia pagesa
baixava a mercat
duent un gran gerro
de llet, sobre el cap.

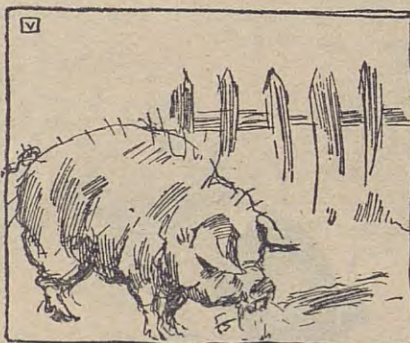

II
Mentre caminava
anava pensant
en què invertiria
els diners guanyats.

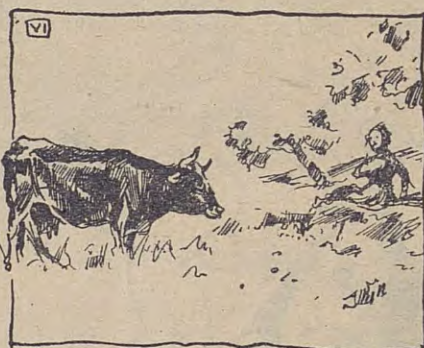
—Si venc aquest gerro,
molts ous puc comprar
i els poso a la lloca
que ella els covarà.

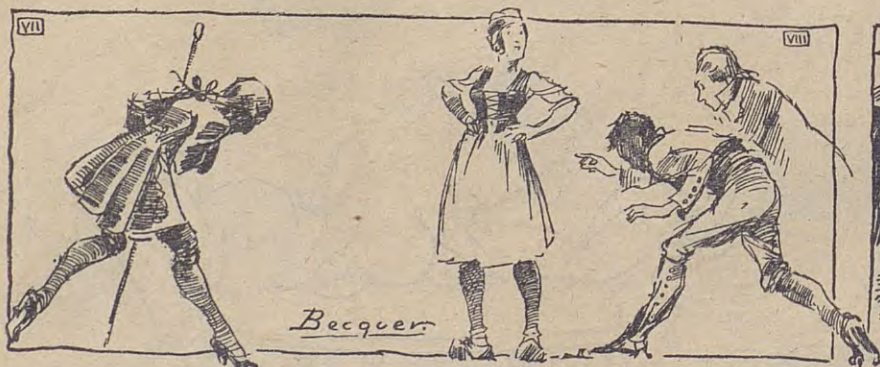
IV
—Quan els pollets neixin
i es vagin fent grans,
seran bells pollastres.
Molts duros valdran.

V
—Amb el què me'n donin
un porc puc comprar
i vendre'l a vila
quan sigui engreixat.

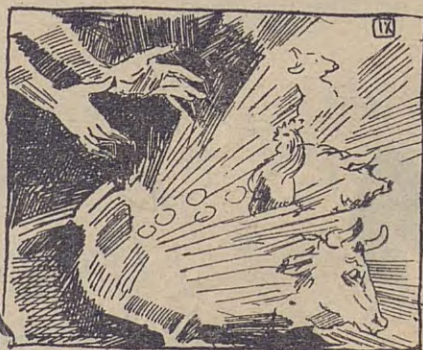

VI
—Llavors una vaca
compraré barat
amb una vedella
que vagi pujant.

VII
—I après... grans ramades
de vaques i xais!
Oh, que seré rica!
Tothom em voldrà!

VIII
I alegre, la noia
es posa a saltar...
El gerro que duia
a terra li cau...

IX
Adéu bous i vaques,
gallines i xais!
Les illusions fugen
pel gerro esquerdat!

El valor de la ignorància

AQUEST xicot ens matarà a disgustos —exclamava el senyor Canons, cada cop que en Pauet, el seu hereu i fill únic engegava alguna de les seves banades.

—Va néixer ximple i ximple morirà! —afirmava la senyora Canons—. Pensar que si fos un xic més espavilat, tindria una fortuna assegurada!

—I ens podria ajudar en la nostra vellesa!

—Mira, Pauet—repetia per centèsima vegada la senyora Canons al seu plançó—, ja saps que t'he dit sempre que t'has d'espavilar i has d'estudiar, perquè quan arribi d'Amèrica l'oncle Pau li facis bon efecte i et nomeni hereu.

—Ja saps que l'oncle Pau és un savi i si veu que tu no saps res, et desheretarà—afegia el senyor Canons, per cent cinquantes vegada.

I marit i muller agafaven un llibre cada u i es posaven a inculcar les ciències més abstruses a l'obtus cervell d'en Pauet, que s'ho escoltava tot com qui sent ploure.

Aquesta era la pena negra del matrimoni Canons. Feia alguns anys havien rebut una lletra de l'oncle Pau dient que quan en Pauet compliria els setze anys ell vindria a Barcelona i l'examinaria sobre diversos punts de coneixements per fer-lo hereu si les respostes eren satisfactòries i li plaia el caràcter i disposicions de la criatura. D'ençà de llavors el senyor Canons i la seva muller no feien més que abocar ciència a l'infeliç Pauet, el qual, curt de gambals com era, acabà per fer-se un embull inextricable en son cap amb retalls de física, bocins de matemàtiques i encenalls de filosofia, amb gran desesper dels seus pares que veien ja perduda l'herència de l'oncle Pau.

El dia temut arribà. L'oncle Pau, sense avisar, desembarcà del vaixell d'Amèrica i es dirigí a l'Hotel Ritz. Allà, per telèfon advertí al senyor Canons que li enviés en Pauet immediatament, per procedir al famós examen.

Les recomanacions del matrimoni al pobre Pauet en els darrers moments no tenien fi ni compte.

—Sobretot, Pauet, recorda't que el quadrat de la hipotenusa és igual a...

—I que Pi R2 és la quadratura del cercle...

—Els primers Cèsars foren Juli, August, Tiberi, Caligula...

—El tot és major que la part...

—Recorda, fill: *Barbara, Celarent, Darii, Ferio*...

Amb el cap més ennuvolat que mai, en Pauet fou conduït a presència del seu oncle.

—¿Ets tu en Pauet Canons?—preguntà aquest.

—Sí senyor, per servir-lo.

—¿Com estan els teus pares?

—Molt bé, ¿i els seus?

—No en tinc. ¿Saps per què vens aquí?

—Sí senyor.

—Vejam, doncs. Vaig a fer-te algunes preguntes. En primer lloc, ¿qui fou Napoleó?

—Un fotògraf de la Rambla.

L'oncle Pau ofegà una exclamació, però, asserenant-se, prosseguí:

—¿Què és el Coliseu?

—Un cinema de Barcelona.

—Caram! Així el Capitoli també ho deu ésser?

—No senyor, el Capitoli és a Washington i hi guarden oques.

—Ai mare! ¿Què més en saps de Washington?

—Es a Amèrica. Hi nasqué Cristòfor Colom.

—Sí? ¿I què descobrí Cristòfor Colom?

—La Porta de la Pau.

—¿Saps qui era Isop?

—Una herba medicinal.

—¿De debò? Doncs aquesta herba medicinal ha escrit faules molt conegudes. Vejam si em recites alguna faula d'Isop.

—Prou, prou, oncle—féu en Pauet i sense vacillar engegà:

*Por entre unas matas
seguidos de perros
Micifuf y Zapirón
se comian un capón
y por golosos murieron
presos de palas en él.*

Continuant l'examen, l'oncle Pau s'assabentà que la Llotja era una localitat de teatre, que la Guerra dels trenta anys va durar sis mesos, que Carles V era un cuirassat i Jaume I una estació del «Metro», que Homer va escriure l'Atlàntida, i Virgili els editorials d'un diari del vespre.

—Molt bé, Pauet—féu, al capdavall, l'oncle Pau, eixugant-se la suor—. Ja te'n pots entornar a casa i dona aquesta carta als teus pares.

En aquella carta els pares d'en Pauet varen llegir: «Estimats germà i cunyada: El vostre fill és un ignorant i no s'ho pensa; això el fa ésser feliç. No pas com jo que darrera dels meus estudis no hi he trobat més que

desenganys i incomprensió. Per això el faig hereu de tota ma fortuna, amb la condició que mai més no s'acosti per casa, perquè em crispa els nervis.»

XERRAMECA

Un dia el senyor Canons en anà a sortir de casa, mirà en l'aire, i previsor se n'entrà a cercà el paraigua. —Per sí o per no, anem segurs. La mullena no m'agrada.

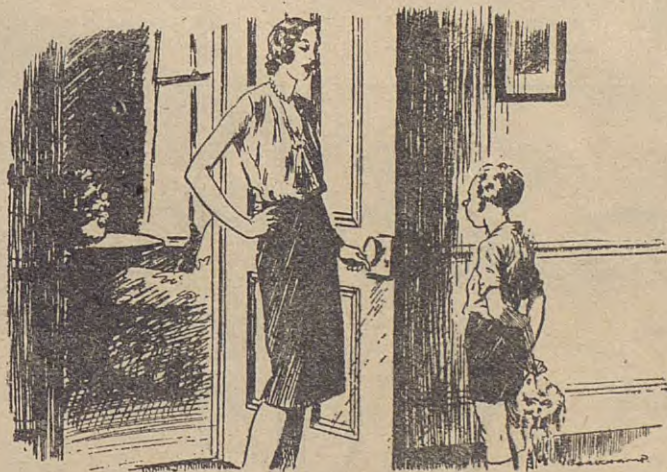
Encara no feia un quart que molt tranquil caminava, quan el cel es va espargir i eixí un sol com una brasa. El pobre senyor Canons suava per les butxaques. —Avui sí que l'he errat! Quina nosa, malviatge! El paraigua no em serveix; ves si podria ploure ara! I maleïa, empiapat, el qui va inventà el paraigua.

—Lladre! Lladre! *Rap! Rap! Plaf!* Vinga la cartera, lladre!!!— cridava el senyor Canons amb la veu enrogallada.

I la cartera salvà gràcies a portà el paraigua, que amb el mànec cargolat al lladre enganxà la cama, fent-lo caure a terra prest quan a fugí es disposava.

—No ha plogut i m'ha servit! Visca el paraigua, diantre!

UN POETA DE SECÀ

—¿Què en vols fer dels ous que m'has enviat a comprar, mamà?
—Una truita.
—Així, bé!

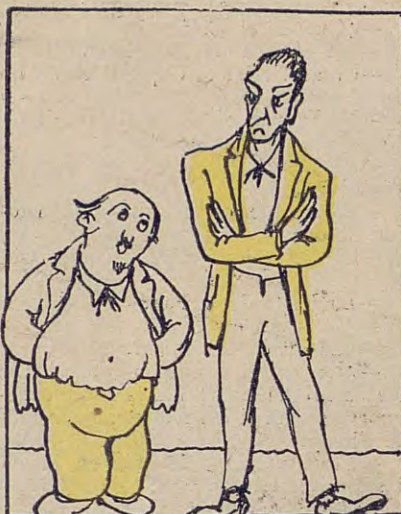
(De *The Passing Show*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Cercant un xic de tabac
els en donen quasi un sac.*

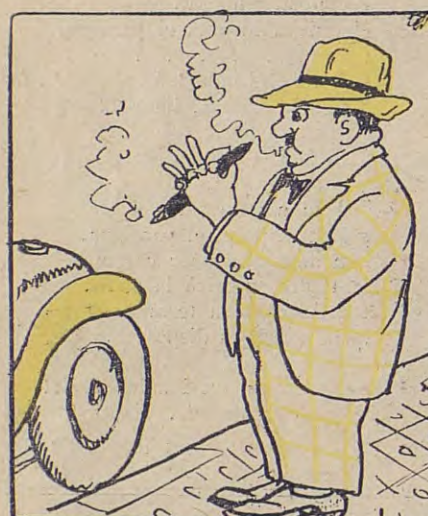
Sens permís vendre gelat
és delictu castigat.

—¿I ara, doncs, què menjarem?
—Oh, prou que ens arreglarem!

Es dediquen a voltar
caçant puntes de cigar.

Fuma Don Panxo Colata
un pur que val molta plata.

Per si la borilla llença
l'espion amb ànsia intensa.

Un bandit vol assaltar
aquell ric americà.

—Noi, aquest home perilla.
—Cal defensar la borilla!

La sobtada intervenció
fa fugir aquell bribó.

—Amigos, m'heu tret de apuros!
Aquí tenèis quatre puros.